

BENİM CANIM KARDEŞİM

Gece yarısı kardeşimin inlemesiyle uyanıyorum. İlk kalp krizinden beri doğru dürüst uyutmuyor beni. Şimdi tek koluyla göğsünü tutuyor, ovuşturuyor, başını öne doğru indirip kaldırıyor. Duvardaki aynadan gözlüyorum, hiç şüphem yok, bu kez ölecek, beni de yanında götürülecek... Biz yapışık ikiziz.

Ama hastaneye yetişirsek, kurtulurum!

Son zamanlarda hep bunun hayalini kuruyorum. O ölmeden önce bizi ameliyatla ayıracaklar, ben de kurtulacağım... Gözleri, kalbinde ağrıyan yeri görmek istiyormuş gibi vücudunun içine doğru dönmeye çalışıyor, göz akları ortaya çıkıyor. Aynadan yüzüne bakıyorum, bakışlarımdan öleceğini anladı. Biraz aptaldır. Anlayamaz ama görür, şimdi de ölümünü görüyor. Gözlerine bakmamalıyım, yine de bakmak zorunda hissediyorum kendimi. Kardeşimin ölmesini istemiyorum. Hem kardeşim olduğu için hem de hayatım ona bağlı olduğu için—en azından hastaneye yetişinceye kadar. Kendimi zorluyorum, ama onun bacağı olmadan hareket etmem imkânsız. Bu yaşlı vücut kendi başına yerinden kalkamaz. Bacağıma bakıyorum, ayağa kalkmak için beceriksiz hamleler yapıyorum. Kardeşim yürümemiz gerektiğini anlıyor, acı çektiği halde bana yardım ediyor, ayağa kalkıyoruz.

Allah'ım, çok korkuyorum! Sanırım altıma yaptım. Ama o da yapmış olabilir. “Kardeşim, dayan! Şu telefona ulaşana kadar dayan!” İkimizin birlikte ölmesi normal bir şey gibi gelirdi hep bana, oysa şimdi yaşamak istiyorum! Yıllarca seni böğrümde taşıyıp durdum. Hep biliyordum ki seninle ölümü de paylaşacağız; tek bir bedeni, tek bir kaderi paylaştığımız gibi... Artık ayrılmanın zamanı geldi. Hastanede bizi ayırsınlar, ben yaşamaya devam edeyim. Bir gün için bile olsa yalnız kalayım, sadece bana ait olan bir bedende... Beyni gelişmiş olan benim, sen bunu anlayamazsın kardeşim, görebilirsin belki, ama anlayamazsın.

Benim de göğsümde bir sancı başladı! Ama ben sağlıklıyım, daha ölmemeliyim. Kardeşim ölsün! Hasta olan o, ben değilim!

“Telefona yürüsene! Yere bas! Az kaldı!”

Ah, aslında ben seni ne çok seviyordum. Şimdi öldüğümüz için değil! Ölmeni istemiyorum, ikimiz de ölmeyelim! Şimdi değil, böyle bir köpek gibi değil! Yaşamımız güçtü, şikâyet etmedik yine de... 67 yıl nasıl da birlikte süründük, değil mi? Ama her şeye rağmen memnunduk halimizden. Umutsuzluğa falan teslim olmadık. Ama ne olur böyle ölmeyelim, sonra ölelim, hadi biraz daha dayan!

Mezarlarımız ayrı olsun, kardeşim. Şimdi sen yolun sonuna geldin, beni bırak, gideyim! Bir tek gün bile yeter! Bir kaplumbağanın kabuğunu, bir kirpinin dikenlerini kabul edişi gibi kabullenmiştim seni, ama yine de tek bir bedende olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum.

Bebekliğimizde, tek bacağı kopuk bir çekirge gibi emeklemeye çalışırken peşimde sürüklediğim o yükün sen olduğunu bile bilmiyordum. Annemizin memesini benimle paylaşan ikinci bir baş vardı her zaman. Kardeşimsin ama seni hiç göremiyordum, çünkü yüzlerimiz ters yönlerde bakıyordu. Seni ilk kez aynada görünce kafam çok karışmıştı. Benliğimizi dış dünyadan bölmesi gereken ayna, ikinci bir benlik çıkarıyordu karşıma. Zamanla anladım öğrendim tabi. Tuhaflığımı, tuhaflığımızı... Diğer insanlardan farklı olduğumuzu...

Çok bunaldığım zamanlar oldu. Hele o lise yılları... Bazen kızardım sana: “Gözlerini kapa, uyu!” derdim. Anlamazdın, ama hissederdin. “Ağ.. ağ... aağğ!” deyip dururdun. Ne demek istediğini bilirdim, “uyudum ben,” demek isterdin. “Ağbi uyudum, artık yalnızsın.”

Yalnızlık ne tuhaf bir kelime! Anlamını hiç bilemedim. Kardeşim, sen yalnızlığın bir ihtiyaç olduğunu anlıyor musun? Her zaman yanımda olduğun için özür dilermiş gibi bir halin vardı. Ben çok aksi birisiydim, seni azarlayıp dururdum. Bazen de yetişebildiğim tek yerin olan kolunu çimdikledim. Cılız sol koluyla, senin güçlü sağ kolunu acımadan, hırsla bükardım... İsteseydin karşılık verebilirdin, ama sen küçük kardeşlik rolünü benimsemiştin, bana hiç karşı gelmezdin. Kızsa da ağbinin hep haklı olduğuna, her şeyin doğrusunu bildiğine inanırdın, değil mi?

Nereye gideceğimizi hep ben seçerdim, tıpkı bir geminin dümene boyun eğmesi gibi boyun eğerdin bana. İlk adımı ben attıktan sonra yürümemize senin sağ bacağın sayesinde devam edebilirdik. O bacağa neler borçluyum! Benim cılız bacağım küçücük bir adımı zorlukla atabilirken, senin güçlü bacağın ileriye doğru fırlatırdı bizi.

Seni hep aptal olarak görürlerdi, ama ben öyle olmadığımı biliyordum. Zekânın değil belki ama yüreğinin olağanüstü bir kavrama yeteneği vardı.

Sensiz tek kol, tek bacak, bir akciğer, bir de kalpten ibaretim ben. Tek bir mide, bağırsaklar, kaynaşmış kaburga ve kalça kemikleri, bunlar da ‘biz’dik. Tıbben mümkün olmasına rağmen doğumda bizi neden ayırmamışlardı, bilmiyorum. Ameliyatta hayati risk mi vardı? Ailemiz yoksuldu, belki de bundandı. İmkânsızlık içinde kıvranan taşra hastaneleri, yeni atanmış pratisyenler... Bizi büyük bir hastaneye sevk etmeleri gerekirdi. Bir şehirden ötekine gitmenin aya gitmekten zor olduğu geri kalmış ülke koşulları mı ayrılmamızı engellemişti? Kimsenin elinden bir şey gelmiyordu belki de. Bilmiyorum. Hiçbir zaman da öğrenemedim.

Tercih yapmaları gerekseydi hangimizi feda ederlerdi? Benim gibi bir cılızı mı, yoksa senin gibi bir tosunu mu? Ucube doğurmaktan yorgun düşmüş olan annem mi, yoksa “iki oğlunuz oldu” diyen hemşirenin suratına aval aval bakan köylü babam mı karar verecekti buna? (Babam, hangimizin kendisine benzediğini sormuş halama.) Annem, yeni doğum yapan her kadın gibi parmaklarımızı saymak istemiş, ama saymayı bilmiyormuş. Sonunda kendi elleriyle karşılaştırıp rahatlamış. Peki ya iki başımız?..

Küçükken yavrusunu terk eden bir kedi görmüştük, hatırlıyor musun? Dolaptan miyavlama sesleri geliyordu. Sonra çamaşırların arasında bir bebek kedi bulduk, annesinin yanına geri götürdük. Yavruyu kurtardığımızı zannederken bir saat kadar sonra yine aynı dolaptan miyavlama sesleri... Yavru yine çamaşırların arasındaydı. Çok meraklanmıştık: kedi yavrularından birini neden sürekli dolaba taşıyordu?

Yavru kediyi sepetine koyduk. Anne yavrusunu görür görmez hemen yerinden kalktı, her halinden sevindiği belli oluyordu, yavrusunu yalamaya başladı. Kapının önünde nöbet tutmaya karar verdik. Yarım saat kadar sonra anne kedi ağzında yavrusuyla dışarı çıktı. Onu yakalayıp yavruyu ağzından aldık. Anne kedi ortada kalakaldı. Yavrulardan biri miyavlayınca ona doğru yöneliyor, sonra durup ötekine bakıyordu. Vazgeçip ötekine doğru bir iki adım atıyor, tekrar durup, berikine bakıyordu, acınacak haldeydi, yavrular arasında tercih yapamıyordu. “İnsan gibi,” diye düşünmüştüm. Sonra neden böyle yaptığını anladım: Sütü sadece birine yetiyordu, bu nedenle yavrulardan birini terk etmek zorundaydı. Sen ağlamaya başladın; ama kedinin haline üzüldüğün için mi, yoksa oradan oraya koşturmaktan yorulduğun için mi, bilmiyorum.

Demek ki kedi güçlü olan yavruya bakmaya karar vermiş, diğerini rahat ve sıcak bir yere terk etmişti, doğanın kanunu böyleydi, ama biz onun bu kararını yerine getirmesine engel olmuştuk.

İnsanlar güçsüz olanın da yaşamasını isterlerdi. Belki içimizdeki ölüm korkusunun dışavurumuydu, bencillikti bu. Bilinçaltımızda kendimize yardım ediyorduk belki de, ama biz buna ‘insanlık’ diyorduk. Bu yüzden mi karar verememişlerdi bizi ayırmaya—ne annem, ne doktorlar, ne de akli başında akrabalarımızdan herhangi biri? Tanrının yapıştırdığını doktorlar neden ayıramamıştı?

Zaten fazla yaşamazdık nasıl olsa... Birkaç saat, ya da birkaç gün, herkes öyle zannetmişti, ama yaşadık, değil mi? Tam 67 sene... Ha ha! Geçen yılların her birini saydım, evet, ve yaşadığım her saati bir lütuf kabul ettim. “Şimdi ölme vakti geldi” mi diyorsun? Hayır, henüz değil!

“Telefona doğru yürü, daha vaktimiz var!”

Ayrı olsaydık belki sen aptal olmazdın. Beynin geliştirdi, kasların zaten çok gelişmiş olacaktı. Benden daha iyi futbol oynardın, herkes seni severdi. Belki de ben senin gölgen olarak kalacaktım, arka sıralardan seni kıskançlıkla izleyecektim... Eminim ki sen muhteşem biri olurdun, bu aptal halinle bile öylesin. Kader bizi birbirimize nasıl da bağlamış! Doğumda önce benim başım çıkmış dışarı, sen boynuna dolanmış kordonla içerde kalmışsın. İlk fark edememişler seni, bu yüzden ilk nefesini zamanında alamamışsın. Oysa benim dışarı çıkan başım rahatça soluk alabilmiş. Ciğerlerimiz ayrıydı kardeşim, senin yerine nefes alamazdım ki! Sen içerde boğulurken ben dışarda nefes alıyordum. Annemizin rahminde havasız geçirdiğin o saniyelerde beynine oksijen gitmemiş, bu yüzden zekâ geriliğine sahip olarak doğmuşsun. Acaba suç biraz da bende mi?

Acı çekiyorsun şimdi, değil mi? Ağbin yardım edemez sana bu kez, kendine de yardım edemez. Yapabileceğim bir şey yok kardeşim. Tek şansımız şu telefona ulaşmak, ama bunun da sana bir yararı olmayacak, sadece ben kurtulacağım o telefona ulaşabilirsek. O telefona ulaşmama yardım eder misin? N’olursun yap bunu benim için! Bacağının üstüne bas, son gücünü kullanarak kurtar beni. Orada bizi birbirimizden ayıracaklar, ben yaşayacağım, sen öleceksin. Gözlerindeki soruyu görüyorum: Nereden biliyorum kimin öleceğini, öyle mi? Biliyorum kardeşim, çünkü ben sağlıklıyım... Senin bedenin güçlü, ama kalbin zayıftı. Belki de bütün bu yılların yükünü taşıdığın için... Ama bunun için beni suçlama... Ömrümüz boyunca senin beynin olmadım mı? Zaman zaman yakaladığımız o mutlulukları bana borçlu değil misin? Çok sevdiğin o meyveleri, abur cuburları sana kim aldı, kim kazandı parayı, söyle! İkinci sınıf kasaba sirkleriyle başlayan, sonunda dünya çapında üne kavuşturan bütün işleri kim başardı? İnsanların bizi sempatik bulmasını sağlayan röportajları kim yaptı? Unutma, sen konuşamıyorsun bile.

Çok korkuyorum. Beynimdeki bu gevezelikler de ne? Dikkatimi toplamalıyım. Kitaplarda hep sözü edilen şu film şeridi geçmeye başladı gözümün önünden. Bütün hayatımızı önüme serilmiş sapa bir yol gibi görüyorum. O yoldan kim gönüllü olarak geçebilirdi ki? Ama biz yürüdük o yolda, değil mi? Birazcık mutlu olmanı sağlayabildim mi, söyle kardeşim? Ama şimdi yürü, ne olursun!

“Bas şu bacağının üstüne, bas!”

Ölümüne tanık olmak yeterince acı, ama bu ölümü paylaşmak istemiyorum. Sana söz veriyorum, yasını gerektiği gibi tutacağım. Sana öyle güzel bir mezar yaptıracağım ki sen bile

şaşıracaksın; yanına bir de havuz, o çok sevdiğin ördekler de içinde! Toprağına çiçekler dikeceğim, söz veriyorum. Hayat hikâyemizi de yazacağım, ama ayrı ayrı. Sadece biraz daha yaşamak istiyorum, aslında ben de yorgunum, ama ölümü böyle apaçık görmek istemiyorum kardeşim, belirsiz olmasını istiyorum, böyle yanımda, böğrümde değil! Kim Azrail'in gözlerinin içine bakarak ölmek ister ki!

“Demek ölüyorsun lanet olasıca!”

Ama acı çekmeni istemiyorum, hayır! Telefona çok yaklaştık. Ah şu telefon ne kadar da ağır! Allah belasını versin şu küçük, zayıf kolumun, tutamıyorum bir türlü! Kayıyor, işte düştü. Kolun ağrıyor biliyorum, kalp krizi bu. Ama tut şu telefonu!

Tutamıyorsun! Hayır, ağlama, sus lütfen. Acımı dindiremiyorum, ağbin yapamıyor bunu. İlaçlarına ulaşamam, onlar ters tarafta, telefon daha önemli, önce telefona gitmeliyiz.

“Yürü! Lütfen, bana öyle bakma, sadece yürü.”

“Ağğ... Ağğbbbğğ... Aaağğ... bii...”

“Sus kardeşim, sus! Sus, Allah belanı versin! Tamam, ilaçlarına gidelim önce. Tamam, dayanabilecek misin? Söyle, dayanabileceksen önce ilaçlarına gidelim, sonra telefona gideriz. Bak çok önemli bu. Önce ilaçlar mı telefon mu? ‘Ağbi, ağbi’ deyip durma, ‘evet’ ya da ‘hayır’ de! Anlamıyorsun, değil mi? Zaten neyi anladın ki bugüne dek! Bu hayatın bütün acılarını bana çektirdin, sen sefasını sürdürdün. Hiçbir şeyden haberin yoktu ki, yaşadığımı bile bilmiyordun. Tamam, öyle demek istemedim, tamam! Kardeşim, yaşıyor musun? Kardeşim! Öldün mü? Bitti mi her şey?”

Şimdi sıra bende! Kim bilir ne kadar sürecek Allah'ım! Önce kanım mı zehirlenecek, bütün bedenim kangren mi olacak? Belki de her şey birden bire olup biter, olacaksa da öyle olsun! Biraz daha dayanabilir miyim acaba? Bizi bulurlar biliyorum, bize bakmaya gelecekler yakında. Bir saat dayanabilsem kurtulabilir miyim? Çok yorgunum. Bu acı da ne? Kalbim sıkışıyor. Çok korkuyorum, çok korkuyorum. Göğsüm ağrıyor!

Aynı bedeni paylaşan yapışık ikizim, kardeşim, şimdi her şeyden çok anlıyorum ki sen benim canımsın, canım kardeşim.

Çilingir kapıyı açtı. Ambulans hemşiresi merakla içeri baktı. Gördüğü manzara korkunçtu: Yerde yatan ihtiyar, eciş bücüş bir—hayır—iki beden vardı. Paramedikler sedyeyi kullanarak yapışık ikizleri hastaneye kaldırdılar. Otopsi sonucunda trajedi ortaya çıktı. Kardeşlerden biri kalp krizi geçirirken, diğeri korkudan ölmüştü.

-BİTTİ-

